

ואיבעית אימא -
 דכולי עלמא - יש אם למסורת,
 והכא בהא קמיפלגי -
 מר סבר - כי אתאי הלכתא לגרע,
 ומר סבר - כי אתאי הלכתא להוסיף.

רבי סימון, ואיתימא רבי יהושע בן לוי אמר:
 עושה לו פס ארבעה ומשהו,
 ומעמידו בפחות משלשה סמוך לדופן,
 וכל פחות משלשה סמוך לדופן כלבוד דמי.

ואיבעית אימא -
 דכולי עלמא - כי אתאי הלכתא לגרע, ויש אם למסורת,
 והכא בדורשין תחילות קמיפלגי,
 מר סבר - דורשין תחילות,
 ומר סבר - אין דורשין תחילות.

מאי ק"י שנא התם דקאמרת - סגי טפח שוחק,
 ומאי שנא הכא דקאמרת - בעיא פס ארבעה?

התם -
 דאיכא שתי דפנות כהלכתן - סגי ליה בטפח שוחק;
 הכא -
 דליכא שתי דפנות כהלכתן, ק"י

אי איכא פס ארבעה - אין,
 אי לא - לא.

רב מתנה אמר:
 טעמיה דרבי שמעון מהכא:
 "וְסִפְּהָ תִּהְיֶה לְצֶלַל יוֹמָם מְזוֹרָב,
 וּלְמִזְוִזָּה וּלְמִסְתוּר, בְּזָרָם וּבְמִקְטָר" (ישעיהו ד, ד).

אמר רבא:
 ואינה נותרת אלא בצורת הפתח.

ואותו טפח היכן מעמידו?
 אמר רב:

איכא דאמרי:
 אמר רבא:
 ונתרת נמי בצורת הפתח.

מעמידו כנגד היוצא.
 אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב: °
 ויעמידנו כנגד ראש תור! ?
 שתיק רב.

איכא דאמרי:
 אמר רבא:
 וצריכא נמי צורת הפתח.

איתמר נמי:
 אמר שמואל משמיה דלוי:
 מעמידו כנגד היוצא;
 וכן מורין בי מדרשא:
 מעמידו כנגד היוצא.

רב אשי אשכחיה לרב כהנא דקא עביד טפח שוחק,
 וקא עביד צורת הפתח.

רבי סימון, ואיתימא רבי יהושע בן לוי אמר:
 עושה לו טפח שוחק,
 ומעמידו בפחות משלשה סמוך לדופן,
 וכל פחות משלשה סמוך לדופן כלבוד דמי.

אמר ליה:
 לא סבר מר להא דרבא,
 דאמר רבא:
 ונתרת נמי בצורת הפתח! ?
 אמר ליה:

אנא כאידך לישנא דרבא סבירא לי,
 דאמר רבא:
 וצריכא נמי צורת הפתח.

אמר רב יהודה:
 סוכה העשויה כמבוי - כשרה,
 ואותו טפח - מעמידו לכל רוח שירצה.

רשי

דורשין תחילות. לדרשה הוה להו ארבעה: למחסה ולמסתור וגו'. ובלא ארבע מחיצות לאו מחסה מזרם הוא שהרוח משיב את הזרם דרך דופן הפרוץ: כנגד היוצא. מקום שהמחיצה כלה באיזה שירצה אם השתים מזרחית צפונית יעשה הטפח בסוף הצפונית במקצועו לצד מערב או במזרחית לצד הרום: ויעמידנו כנגד ראש תור. שורה~ במקצוע צפונית מערבית באלכסון או מזרחית דרומית כשהמחיצות מערבית צפונית דנראה נוטה לב' מחיצות ומיחזי כארבע מחיצות ראש תור היא תלם מענה של סוף שדה ההתלמים כלים והולכין באלכסון זה ארוך מזה מעט: טפח שוחק. מודדין בד' אצבעות שאינם נוגעות זו בזו דהוי טפח ומשהו: ומעמידו בפחות מג'. סמוך לאחת הדפנות ופחות מג' כלבוד והויא ליה כמחיצה של ד' טפחים ומשך סוכה שבעה נמצא רובו של דופן עשוי: כמבוי. המפולש ששתי הדפנות זו כנגד זו: כשרה. דהא נמי קרי כהלכתן: לכל' רוח שירצה. שהרי יש כאן ארבעה יוצאין ולאיהו יוצא שירצה יעשנו: עושה פס. דופן גמור של ד' טפחים ומעמידו בפחות מג' סמוך לדופן אצל מקצוע פס ארבעה דכי אמרינן לבוד איכא ז' טפחים ארוך כדי סוכה קטנה:

שתי דפנות. שלמות כהלכתן כמין גאם דאין נראות מפולשות כי האי: אמר רבא ואינה נותרת אלא בצורת הפתח. בעירובין (א:א) אמר היכי דמי צורת הפתח קנה מכאן וקנה מכאן וקנה על גביהן והכא קאמר רבא דטפח ששנינו בברייתא שמתיר בדופן שלישיית אינו מתיר אלא אם כן עשאו לאותו טפח צורת הפתח על פני כל הדופן כולו כיצד קנה של חצי טפח אצל היוצא וקנה של חצי טפח במקצוע שכנגדו וקנה על גביהם מזה לזה הוה ליה כאילו כל הדופן סתום דפתח שיש לו צורת פתח סתימה מעלייתא היא בפרק קמא דעירובין (ב:ב) וזהו טפח שאמרו חכמים: ונתרת נמי בצורת הפתח. משמע דטפח ששנינו היינו כדפריש רבי סימון לעיל עושה סתימה טפח אצל היוצא ואתא רבא למימר דאם עשה צורת הפתח על פני כל הדופן בשני קנים כל שהוא וקנה על גביהם קאי ליה במקום טפח ומכשר ליה כוותיה דאור האי או האי מכשר: וצריכא נמי צורת הפתח. משמע דתרווייהו בעינן טפח אצל היוצא וקנה בזוית שכנגדו וקנה שעל גביהם קאי מטפח זה לקנה של זוית: דקעביד טפח שוחק. אצל היוצא כדרבי סימון: לא סבר לה מר ונתרת נמי. או האי או האי: